

VASADI PÉTER

Horowitz

*nem tudunk semmit igazán.
semmiről nem tudunk egész
en. van valamink, de kevés
s. van valami kevesünk, de
sok. a valósághoz nem oda
tolakodni; onnan szökik. s
itt, ahol állsz, teremtő
dik. inkább a mozdulatok
kal pontozott magány, min
t a zajos igyekezet. nye
reg dobja föl s föl egye
nes derekunkat, dobog a t
áj alattunk; szép, de el
úszik. ő meg széles csípő
jével bedöcög. csokornyak
kendője fölött a chagall
i mosoly. rejtőzködő ere
det az arcán húsos tenyé
rrel üt. ujjja begyét, ujj
a hasát csúsztatgatja a b
illentyűkön. s jön engede
lmesen elő az, ami eddig
is ott volt, a csöndben, sz
ólítatlan, mint az esőszag*

Richter szerelme

*A végletekig feszített
csönd elpattan, kitör az
öröm, széklárma, kiabálnak.
Cseppfolyós réműletek
elapasztva a szívben.
A darabos majd szét-
porlik Rachmaninovban.
Van, aki sír. Arcát befödi.
Idegesek a végítélet
vámszedői: csak az ujjongás
ragad el. Nem érv a csoda.
Vilámlásai vannak a létnek.
Richter szerelme kemény.
Aranyabroncsban lángol.*